

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 4 lipca 2013 r., wniesionym w elektronicznym postępowaniu upominawczym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie, a skierowanym przeciwko P. Ł. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...), powód (...) Finanse I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 15 418,62 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy lombardowej NBP od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. W uzasadnieniu powód podał, iż umową cesji z dnia 24 czerwca 2013 r. nabył wierzytelność w stosunku do pozwanego od Banku (...) Spółki akcyjnej z siedzibą we W., z tytułu wiążącej ją z pozwanym umowy o kredyt obrotowy. Powód wskazał, iż pozwany nie wywiązał się z przyjętego na siebie zobowiązania, wobec czego niespłacona należność główna stała się wymagalna wraz z kwotą odsetek za opóźnienie w spełnieniu świadczenia (pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym k. 4-8).

Nakazem zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym z dnia 19 września 2013 r., wydanym w sprawie prowadzonej pod sygn. akt VI Nc-e 1803778/13, Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, orzekł zgodnie z żądaniem powoda (nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym k. 9).

W dniu 14 października 2013 r. pozwany P. Ł. złożył sprzeciw od powyższego orzeczenia, wnosząc o oddalenie powództwa w całości, a nadto o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. Pozwany wskazał, że bezspornym w niniejszej sprawie jest fakt zawarcia przez niego w dniu 31 maja 2010 r. z Bankiem (...) umowy kredytu obrotowego nr (...), lecz podniósł jednocześnie zarzut przedawnienia wierzytelności przysługującej powodowi, wskazując na treść art. 118 k.c. i wynikający z niego trzyletni termin przedawnienia dla świadczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej. Pozwany uzasadnił przy tym, że bank jest przedsiębiorcą, a kredyty które udziela swoim klientom związane są z prowadzeniem działalności gospodarczej (sprzeciw k. 10).

Postanowieniem z dnia 30 października 2013 r. Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie, VI Wydział Cywilny, stwierdził skuteczne wniesienie sprzeciwu i utratę mocy nakazu zapłaty w całości oraz przekazał rozpoznanie przedmiotowej sprawy Sądowi Rejonowemu dla Miasta Stołecznego Warszawy w W., jako właściwemu miejscowo (postanowienie k. 15).

W uzupełnionym pozwie powód ponownie wskazał, iż powództwo opiera na podstawie umowy o kredycie obrotowym, łączącej pozwanego z pierwotnym wierzycielem Bankiem (...), a także na wyciągu z księgi rachunkowej banku oraz wyciągu z wykazu wierzytelności wchodzących w skład portfela III, stanowiącego załącznik do umowy cesji wierzytelności (uzupełniony pozew wraz z pismem procesowym k. 23-25).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 maja 2010 r. pozwany K. Ł. zawarł z Bankiem (...) Spółką Akcyjną z siedzibą we W. umowę o kredyt obrotowy, na mocy której uzyskał od banku kredyt obrotowy w wysokości 100 000 zł (§ 3.01 umowy), który zobowiązał się spłacić w sześciu miesięcznych ratach po 5 000 zł każda z pięciu pierwszych rat i 75 000 zł ostatnia z nich (§ 3.07 umowy) (umowa o kredyt obrotowy k. 42-47).

W dniu 29 marca 2013 r. Bank (...) sporządził wyciąg z ksiąg rachunkowych banku, z którego wynikało, iż wysokość zobowiązania pozwanego wraz z odsetkami wynosiła na ten dzień 15 813,47 zł, przy czym należność ta była wymagalna (wyciąg z ksiąg rachunkowych banku k. 50).

Umową sprzedaży wierzytelności z dnia 24 czerwca 2013 r. Bank (...) przelał na (...) Finanse I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z siedzibą w K. wierzytelności wobec swoich dłużników. Jednocześnie w załączniku nr 4 do umowy o nazwie (...) zawarta została lista wszystkich wierzytelności banku wobec dłużników z umów i innych czynności prawnych, według stanu na datę graniczną, będące przedmiotem sprzedaży

dokonywanej na podstawie umowy, a także w zakresie dopuszczonym przez bezwzględnie obowiązujące przepisy prawa wierzytelności w stosunku do dłużników lub osób trzecich o naprawienie szkody wyrządzonej bankowi czynami niedozwolonymi popełnionymi w związku z powstaniem lub realizacją wierzytelności (ust. 1 pkt. 1.11 umowy) (umowa sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem nr 4 (...) k. 33-41).

W dniu 4 lipca 2013 r. (...) Banku (...) wystawiło zawiadomienie o dokonaniu sprzedaży przysługującej mu względem K. Ł. wierzytelności na rzecz (...) Finanse I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty (zawiadomienie k. 51). Jednocześnie tego samego dnia (...) Finanse I Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty sporządził wezwanie K. Ł. do zapłaty nabytej wierzytelności (wezwanie do zapłaty k. 52).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o twierdzenia stron wyraźnie przyznane bądź niezaprzeczone przez przeciwnika (art. 229 i 230 k.p.c.) oraz złożone w toku postępowania ww. dokumenty. Dokumenty prywatne złożone przez strony stanowią jedynie dowód tego, że osoba, która dany dokument podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie (art. 245 k.p.c). Prawdziwość złożonych w toku postępowania dokumentów nie była kwestionowana przez pozwanego, a Sąd nie znalazł podstaw by czynić to z urzędu.

Bezsporną okolicznością w niniejszej sprawie była jedynie ta, iż pozwany faktycznie zawarł z Bankiem (...) umowę kredytu obrotowego, co przyznał bezpośrednio w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty. Pozwany nie zajął natomiast stanowiska w zakresie samego istnienia roszczenia oraz jego wysokości wskazując jedynie, iż należności wynikające z zawartej umowy uległy już trzyletniemu terminowi przedawnienia.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało oddaleniu jako nieudowodnione.

Zgodnie z ogólnymi regułami postępowania dowodowego, obowiązek przedstawienia dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy spoczywa na stronach, a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie spoczywa na stronie, która z tych faktów wywodzi skutki prawne – art. 6 k.c. w zw. z art. 3 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c.

W niniejszej sprawie powód był zatem obowiązany wykazać trzy kluczowe dla rozstrzygnięcia sprawy kwestie. Po pierwsze powód winien wykazać istnienie skonkretyzowanego w pozwie roszczenia przeciwko pozwanemu. Po drugie, zakładając iż okoliczność ta została wykazana, na powódzie spoczywał ciężar wykazania wysokości dochodzonego roszczenia. Wreszcie, powód dochodząc należności uprzednio przysługującej innemu podmiotowi i od niego nabytej, winien był wykazać, iż przysługuje mu uprawnienie do jej skutecznego dochodzenia, a zatem powinien wykazać istnienie po swojej stronie legitymacji czynnej do występowania w toku postępowania w charakterze powoda. Analizując zgromadzony w sprawie materiał dowodowy Sąd uznał, że żadna z wyżej wymienionych okoliczności nie została przez powoda wykazana.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, iż sam fakt przyznania przez pozwanego, iż zawarł umowę z wierzycielem pierwotnym nie oznacza jeszcze przyznania, że wierzycielowi pierwotnemu przysługiwało względem pozwanego jakiegokolwiek roszczenie wynikające z zawartej umowy, a nadto jakiej było wysokości. Powód wprawdzie dołączył do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych banku zawierający wyliczenie wymagalnych należności powoda na dzień 29 marca 2013 r., jednak dokumentu tego nie można w aktualnym stanie prawnym traktować na gruncie procedury cywilnej jako dokumentu urzędowego, a jedynie jako dokument prywatny, a zatem potwierdzający jedynie, iż osoba podpisana na dokumencie złożyła oświadczenie w nim zawarte.

Zgodnie z art. 95 ust. 1 ustawy Prawo bankowe (t.j. Dz.U. z 2012 r., poz. 1376) „Księgi rachunkowe banków i sporządzone na ich podstawie wyciągi oraz inne oświadczenia podpisane przez osoby upoważnione do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków i opatrzone pieczęcią banku, jak również sporządzone w ten sposób pokwitowania odbioru należności mają moc prawną dokumentów urzędowych w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych oraz ustanowionych na rzecz banku zabezpieczeń i mogą stanowić

podstawę do dokonania wpisów w księgach wieczystych. Przywołany przepis został jednak uznany przez Trybunał Konstytucyjny wyrokiem z dnia 15 marca 2011 r. w sprawie o sygn. P 7/09 za niezgodny z Konstytucją w zakresie, w jakim nadaje się moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta. Konsekwencją uznania częściowej niezgodności z Konstytucją przywołanego przepisy była nowelizacja art. 95 ustawy Prawo bankowe, polegająca na dodaniu ust. 1a, w myśl którego „Moc prawna dokumentów urzędowych, o której mowa w ust. 1, nie obowiązuje w odniesieniu do dokumentów wymienionych w tym przepisie w postępowaniu cywilnym”. Tym samym ustawodawca przesądził, iż wyciąg z ksiąg rachunkowych banku nie może być aktualnie w postępowaniu cywilnym traktowany jako dokument urzędowy w rozumieniu art. 244 k.p.c., w tym również w postępowaniu toczącym się między podmiotami prowadzącymi działalność gospodarczą. W konsekwencji dołączony do pozwu wyciąg z ksiąg rachunkowych banku należy w niniejszej sprawie traktować jak dokument prywatny, który zgodnie z art. 245 k.p.c. stanowi jedynie dowód tego, że osoba, która go podpisała, złożyła oświadczenie zawarte w dokumencie. Dokument ten nie stanowi jednak dowodu zgodności z prawdą złożonego oświadczenia, w tym nie może przesądzać o istnieniu i wysokości zobowiązania. Co więcej, powód nie wykazał, iż przedmiotowy dokument został opatrzony podpisem osoby upoważnionej do składania oświadczeń w zakresie praw i obowiązków majątkowych banków, co dodatkowo poddaje w wątpliwość uznania skuteczności przedmiotowego dokumentu.

O ile zatem bezspornie pozwanego i Bank (...) łączyła umowa kredytu w rozumieniu art. 69 Prawa bankowego, z której swoich zobowiązań pozwany nie wykonywał, to jednak analizując dalej zgromadzony materiał dowodowy nie sposób nie zauważyć, iż ani z powołanego wyciągu, ani chociażby z samych twierdzeń powoda nie wynika która konkretnie rata kredytu nie została przez pozwanego zapłacona, pomimo iż zawarta między pozwanym a Bankiem (...) umowa przewidywała spłatę należności pozwanego w sześciu miesięcznych ratach. Przedmiotowa okoliczność ma natomiast istotne znaczenie nie tylko dla ustalenia prawidłowej wysokości dochodzonej należności głównej, ale przesądza ponadto o dacie wymagalności roszczenia, a w efekcie również o sposobie i wysokości naliczanych od należności głównej odsetek, czy wreszcie zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia. Wobec braku wykazania przez powoda tychże okoliczności Sąd nie był w stanie poddać kontroli zasadności dochodzonego roszczenia również w zakresie jego wysokości. Co więcej, brak powyższych danych uniemożliwił Sądowi również ocenę zasadności podniesionego przez pozwanego zarzutu przedawnienia, bowiem podstawowym przesłanką, która pozwala na dokonanie oceny czy termin przedawnienia minął jest ustalenie istnienia oraz terminu wymagalności należności objętej pozwem, a te okoliczności zobowiązany jest wykazać powód, skoro z faktu braku spłaty konkretnego zobowiązania wyciąga dla siebie korzystne skutki prawne.

W tym miejscu ponownie trzeba wskazać, że samo przyznanie przez pozwanego w treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, iż łączyła go umowa z wierzycielem pierwotnym, zaś należności wynikające z tej umowy uległy przedawnieniu, nie jest w realiach niniejszej sprawy tożsame z uznaniem przez pozwanego dochodzonego roszczenia - w tym zarówno co do zasady, jak i co do wysokości. Pozwany, jak już wyżej podniesiono, w istocie nie zajął stanowiska co do istnienia i wysokości dochodzonej należności. Zgodnie z art. 230 k.c. „Gdy strona nie wypowie się co do twierdzeń strony przeciwnej o faktach, sąd, mając na uwadze wynik całej rozprawy, może fakty te uznać za przyznane”. Wykładnia przywołanego przepisu jest klarowna, dając Sądowi dowolność w uznaniu za przyznane faktów, co do których nie wypowiedziała się druga strona. Sąd orzekający w niniejszej sprawie podziela przy tym w pełni utrwalone orzecznictwo Sądu Najwyższego, zgodnie z którym Sąd, bez dostatecznego uzasadnienia, nie może przyjmować za prawdziwe twierdzeń strony, którym strona przeciwna wyraźnie nie zaprzeczyła, lecz przeciwnie, może je uwzględnić tylko na podstawie wszystkich okoliczności, biorąc pod uwagę wynik całej rozprawy (por. orz. SN z 17 lutego 1975 r., II CR 719/74, niepubl.; wyr. z 18 czerwca 2004 r., II CK 293/03, LexPolonica nr 1597344 i z 25 lutego 2010 r., I CSK 348/09, LexPolonica nr 688851). W niniejszym postępowaniu całokształt okoliczności, oparty w szczególności na braku wykazania przez powoda istnienia i wysokości dochodzonego roszczenia, nie pozwalał w ocenie Sądu na rozszerzające interpretowanie treści sprzeciwu od nakazu zapłaty, w którym pozwany nie wypowiedział się wprost co do istnienia i wysokości roszczenia, a jedynie potwierdził fakt zawarcia konkretnej umowy.

Wreszcie przejść należy do kwestii wykazania przez powoda posiadania legitymacji czynnej do występowania w niniejszym postępowaniu w charakterze powoda, co de facto miało dla oceny dochodzonego przez powoda roszczenia priorytetowe znaczenie. Nie można bowiem pominąć faktu, iż stosunek prawny, z którego powód wywodził swoje roszczenie powstał pomiędzy pozwanym a innym podmiotem, a zatem dla oceny zasadności dochodzonego przez powoda z tego stosunku prawnego roszczenia koniecznym było wykazanie nie tylko jego istnienia, ale również, a wręcz przede wszystkim, przysługiwania powodowi uprawnienia do jego dochodzenia przed Sądem. Tymczasem z załączonej do pozwu umowy sprzedaży wierzytelności wraz z załącznikiem nr 4 ((...)), zawierającym listę nabytych wierzytelności, nie wynika w żaden sposób jakoby powód nabył od Banku (...) dochodzoną w niniejszym postępowaniu wierzytelność, stając się nowym wierzycielem pozwanego. Należy bowiem zwrócić uwagę, że w załączniku nr 4 brak jest wymienienia wierzytelności pozwanego, zaś zakreślona przez powoda na formularzu listy nabytych wierzytelności należność dotyczy zgoła innego, aniżeli pozwany podmiotu i opiewa na inną wysokość (k. 41). W tym stanie rzeczy niewystarczające dla wykazania legitymacji jest załączenie przez powoda zawiadomienia o sprzedaży wierzytelności wystawionego przez Bank (...) (k 51), albowiem i to zawiadomienie należy traktować jedynie jako dokument prywatny, dowodzący tego, iż osoba go podpisująca złożyła oświadczenie o takiej, a nie innej treści. Zawiadomienie to nie dowodzi natomiast w żadnej mierze istnienia stosunku prawnego między powodem a Bankiem (...), którego przedmiotem byłaby sprzedaż dochodzonej w niniejszym postępowaniu należności.

Mając więc na uwadze powyższe, należało uznać roszczenie powoda za niewykazanie tak co do zasady, jak i co do wysokości, i jako takie podlegające oddaleniu, o czym Sąd orzekł jak w pkt I sentencji wyroku na podstawie art. 6 k.c.

W zakresie nieuiszczonych kosztów sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (t.j. Dz.U. z 2014 r. poz. 1025), nakazując pobrać od powoda kwotę 578 zł z tytułu pozostałej części opłaty sądowej od pozwu, której pozwany nie miał obowiązku uiścić.

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji.

SSR Małgorzata Różańska-Prus

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda.